

Arrest

nr. 129 673 van 18 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u van Tibetaanse afkomst bent, de Chinese nationaliteit bezit, en in Sheyou (Kham-Tibet-Volksrepubliek China) bent geboren. Volgens de Chinese autoriteiten is uw geboortedatum 3 november 1980. Zelf kent u uw exacte geboortedatum niet. U groeide op in het ouderlijk huis en uw beide ouders waren landbouwers. Omstreeks 2000-'01 werkte u als lid van het onderhoudspersoneel in hotel Kangbai Pingyuan, in Luho xian. Daarna keerde u terug naar het ouderlijk huis.

U wou de Dalai Lama ontmoeten, naar school gaan en meer vrijheid genieten, en besloot daarom Tibet te verlaten. Op 15 december 2006 vertrok u van uw dorp richting Luho. U bleef een aantal dagen in Luho en reisde daarna naar Chendu, Lhasa en Dhram. U stak in Dhram met uw Chinees paspoort

de Chinees-Nepalese grens over. In Nepal liet u zich bij de Nelen Khang (Reception Centre) onder een foutieve geboortedatum registreren, namelijk 18 januari 1989. Door u jonger voor te doen hoopte u op een betere school te worden toegelaten. U bleef iets minder dan een maand in Nepal en reisde daarna via de Nelen Khang van Delhi naar die van Dharamsala. U kwam er op 8 januari 2007 aan, bleef er minder dan een maand, en verhuisde daarna naar de Sherup Gatse Lobling School in de buurt van Nubulingka en Lower Dharamsala. In 2008 namen uw zus en haar echtgenoot deel aan een betoging in Tibet. Na de betoging werd uw ouderlijk huis doorzocht door de Chinese autoriteiten. Ze namen foto's van de Dalai Lama in beslag en vernietigden alle Tibetaanse documenten. Uw zus en haar echtgenoot konden echter ontsnappen en trokken zich terug in de bergen. Hetzelfde jaar leerde u op een feest (...) (OV 5.691.120 - CG 04/20007 - toekenning vluchtelingenstatus dd. 11/05/2005) kennen, een Tibetaan die in België als vluchteling werd erkend en de Belgische nationaliteit had verkregen. Op 7 februari 2008 huwden jullie op traditionele wijze. Later werd het traditioneel huwelijk geofficialiseerd. In zowel 2008 als 2009 probeerde u bij de Belgische ambassade een visum te verkrijgen om uw echtgenoot hier te vervoegen. Uw visumaanvragen werden echter telkens afgewezen. Omstreeks 2010-'11 verhuisde u samen met een vriendin naar een huurhuis bij de Youngling School. U volgde diverse cursussen (Engels en boeddhisme) en werkte ongeveer een jaar in een restaurant. In 2012 vroeg u bij de Oostenrijkse autoriteiten een visum type C aan. Uw aanvraag werd geweigerd.

U wou nog steeds uw echtgenoot vervoegen en u nam het besluit om met de hulp van een smokkelaar India te verlaten. Omstreeks maart 2013 reisde u van Dharamsala naar Delhi. Vervolgens reisde u met de trein naar Bangalore. U bleef er enkele dagen en ontving van de smokkelaar een vals Indisch paspoort. Op 27 maart 2013 vloog u samen met enkele andere Tibetanen via een onbekende transitzone naar een u onbekende luchthaven in Frankrijk. De volgende dag, 28 maart 2013, vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: Identity Certificate dd. 23/12/2011, Registration Certificate, Shenfenzheng dd. 11/04/2006, kopie hukou, Green Book, kopie attest Nelen Khang Nepal, kopie Indische visa in Belgisch paspoort echtgenoot, huwelijkscertificaat dd. 07/02/2008, uittreksel huwelijksregister dd. 19/11/2010, attest Sherab Gatsel Lobling School dd. 08/04/2013, foto's met betrekking tot verblijf in Tibet, foto's met betrekking tot huwelijk in India, boek in verband met Tibetaans verzet, attesten AZ Damiaan.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten, met name uw shenfenzheng, uw Registration Certificate, uw Identity Certificate, Green Book, de (kopieën van) attesten van de Nelen Khang, uw huwelijkscertificaten, en een kopie van uw hukou, kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Lobsang Dolma SHEYOUTSANG (alias "Lobsang Dolma" of "Dolma Lobsang"), geboren op 3 november 1980 en geboren te Sheyou. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van uw verklaringen (zie CGVS, p. 3-4) en op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie CGVS, p. 3, 4, 5, 8, 8-9, 9-10, 11) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2007 naar India bent gevlucht (aankomst in januari 2008). U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit (zie CGVS, p. 5). Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw vertrek uit Tibet, uw jarenlang verblijf in India, uw administratieve schrapping uit de 'hukou' (Chinees gezinsboekje), de eventuele politieke activiteiten van uw zus (zie CGVS, p. 10) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

U kwam op 8 januari 2007 aan in de Nelen Khang van Dharamsala. U bleef er minder dan een maand en verhuisde vervolgens naar de Sherup Gatse Lobling School, waar u student was. Drie jaar

later, omstreeks '10-'11 verhuisde u samen met een vriendin naar een huurwoning bij de Youngling School. U volgde er enkele cursussen en werkte ongeveer een jaar in een restaurant. In maart 2013 reisde u via Delhi en Bangalore naar Frankrijk.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (zie CGVS, p. 13) en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India enkel en alleen verliet om uw echtgenoot in België te vervoegen (zie CGVS, p. 15). Dergelijke asielmotieven vallen uiteraard niet binnen de criteria van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Verder verwijst u naar de gevaarlijke weg tussen Nurbulingka en Dharamsala waar geregeld vrouwen worden lastiggevallen. Zelf werd u er nooit het slachtoffer van seksuele intimidatie of seksueel geweld. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat dit in uw hoofde een gegronde en daadwerkelijke vrees voor vervolging rechtvaardigt. U haalde geen andere elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van het bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (zie CGVS, p. 13, 14-15) en neergelegde documenten dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC.

Gezien de vaststelling dat u over een geldig IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De documenten in verband met uw echtgenoot en jullie huwelijk bevestigen enkel en alleen jullie relatie en huwelijk. Het attest van de Sherab Gatsel Lobling School bevestigt enkel uw verblijf op de school. De foto's uit Tibet bevestigen op hun beurt enkel en alleen uw verblijf in Tibet. Het boek in verband met het Tibetaans verzet bevestigt in het beste geval dat uw zus en haar echtgenoot in de problemen kwamen met de Chinese autoriteiten. Het boek toont echter op geen enkele wijze aan dat u in India niet kon rekenen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten. De attesten van het AZ Damiaan verwijzen enkel naar uw miskraam en doen op geen uitspraak over uw asielmotieven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u

geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Ter volledigheid wijst het Commissariaat-generaal er op dat aan uw echtgenoot Jampa Kelsang KHASO (OV 5.691.120. - C.G. 04/20007) de vluchtelingenstatus werd toegekend. Iedere asielaanvraag wordt echter op zijn eigen merites beoordeeld en het Commissariaat-generaal is in uw geval van oordeel dat de Belgische overheid geen internationale bescherming dient te verschaffen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: 'Vluchtelingenconventie') en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandelingen of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM.

Verzoekster verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 34 stukken.

Verweerder brengt met een aanvullende nota van 2 september 2014 het stuk "*China India Tibet, Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*" van 29 januari 2014 nog bij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij sinds 8 januari 2007 onafgebroken woonachtig was, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de documenten die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft neergelegd blijkt dat zij in India over een verblijfsrecht beschikte en daartoe door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en reisdocument (IC) (stukken). Op dat reisdocument prijkt een stempel van *"No Objection to Return to India"* (NORI-stempel), een visum van de Oostenrijkse overheid uit 2012 en een terugkeervisum van de Indiase overheid uit datzelfde jaar. Desondanks verklaart verzoekster in haar verzoekschrift dat *"zij niet meer in het bezit is van haar IC nu zij dit heeft achtergelaten in India"*, gezien *"zij haar IC van de smokkelaar niet mocht bijhouden"*. Een dergelijk verweer vanwege verzoeksters raadvrouw is derhalve niet ernstig.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen met hun originele IC terug de toegang kunnen verwerven tot India, gesteld dat dit IC voorzien is van een NORI-stempel, wat *in casu* het geval is. Verzoekster dient zich daartoe met haar IC te begeven naar het Indiase consulaat te Brussel teneinde een nieuw terugkeervisum aan te vragen, hetgeen luidens dezelfde informatie een loutere administratieve formaliteit betreft. Of verzoekster nu met haar IC de Schengenzone is binnen gereisd, dan wel illegaal zoals zij beweert, neemt het consulaat daarbij niet in beschouwing (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Deze informatie werd aan de commissaris-generaal per elektronische post aangereikt door het Indiase consulaat te Brussel en wordt door verzoekster niet met enig objectief stavingstuk ontkracht.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering illegaal te hebben gereisd met een vals paspoort, stelt de Raad derhalve vast dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om met haar IC opnieuw de toegang te verkrijgen tot het Indiase grondgebied, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *"informeel statuut"* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat de verlenging aan tal van bureaucratische voorwaarden onderhevig is en dat personen die hun RC hebben laten verstrijken boetes te wachten staan. Verzoekster stelt dienaangaande dat dergelijke personen *"er in de praktijk er niet in slagen om hem te verlengen, waardoor zij de facto zonder recht op verblijf zitten"*.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat

dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *“dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar ook *“De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of ‘RC renewal’”*. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data zoals foute geboorteplaatsen op het RC vermeldt de informatie dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die in India in het bezit waren van een verblijfsvergunning een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een legaal verblijvende Tibetaan vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoekster wijst op theoretische straffen van ‘deportatie’ en het gebeurlijk achterlaten van Tibetanen zonder geldig RC in de grensstreek, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Hoger bleek tenslotte dat het al dan niet legaal verblijven van Tibetanen op het Indiase grondgebied louter afhangt van de bereidwilligheid van die laatsten om daartoe de nodige administratieve stappen te ondernemen, gezien het verblijfsrecht in India voor hen vrij verkrijgbaar en verlengbaar is. Het krantenartikel dat verzoekster als stuk 26 bij haar verzoekschrift voegt doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Uit het krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor ‘reële

bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHV is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 34) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

Verzoekster verklaarde bij de commissaris-generaal dat zij India verlaten heeft omdat zij haar in België wonende echtgenoot wenste te vervoegen (gehoorverslag p. 15). De commissaris-generaal merkte op dat dit motief geen enkel verband houdt met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster verklaarde nog dat er *“een gevaar bestond om verkracht te worden”*, doch de commissaris-generaal achtte dit gegeven onvoldoende concreet en persoonlijk, gezien verzoekster nooit persoonlijk het slachtoffer is geworden van enige seksuele intimidatie gedurende haar jarenlange verblijf in India, waardoor deze bewering die louter hypothetisch is, evenmin als een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch als een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, in aanmerking genomen kan worden.

Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de motieven van de commissaris-generaal daarin steun vinden en deugdelijk zijn. Verzoekster betwist deze motieven weliswaar in haar verzoekschrift, doch onderneemt geen poging om deze te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster beperkt zich daarentegen tot het herhalen van haar verklaringen en tot een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India middels het voorleggen van artikelen met betrekking tot de algemene situatie, niet op haarzelf betrokken. Een dergelijk verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeksters verklaringen bieden daartoe geen aanwijzingen. De commissaris-generaal kon terecht opmerken dat verzoeksters wens om haar echtgenoot te vervoegen geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch met deze voor het bekomen van de subsidiaire bescherming. Waar verzoekster tenslotte verklaarde te vrezen *“verkracht of gepest”* te worden (gehoorverslag p. 15), merkt de Raad op dat deze vrees niet gestaafd wordt door enig feit dat verzoekster in het verleden persoonlijk zou hebben ondergaan en daardoor niet concreet noch persoonlijk genoeg is om als vrees voor vervolging of als reëel risico op ernstige schade in bovenvermelde zin in aanmerking genomen te worden. Wat betreft het probleem van verkrachtingen en de gebrekkige positie van de vrouw in India kan worden vastgesteld dat, indien er zich op dat vlak inderdaad ernstige problemen stellen, hieruit niet kan worden besloten dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is. Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat verzoekster bijbrengt dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden gevisieerd. Verzoeksters algemene verwijzing naar de *‘precaire positie van vrouwen in India’* alsook alle door haar aangebrachte stukken en beweringen daaromtrent volstaan aldus niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoekster over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven niet strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit die informatie blijkt daarentegen dat *“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”* en dat Tibetanen er *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”*, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). In haar verzoekschrift brengt verzoekster geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoekster beklemtoont weliswaar dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van *“alomtegenwoordige discriminatie”*, doch de stukken die zij daartoe neerlegt kunnen geenszins

overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

2.3.4. Betreffende het principe van de 'eenheid van het gezin'

In haar verzoekschrift vestigt verzoekster er de aandacht op dat zij de echtgenote is van een in België erkend en woonachtig vluchteling. Zij meent dat de weigering van de vluchtelingenstatus door de commissaris-generaal *"volledig voorbij gaat aan 'het principe van beginsel van de eenheid van gezin' gekend in het Belgische asielrecht"*. Verzoekster meent uit dit principe, dat volgens haar behoort tot de vaste rechtspraak van de Raad, af te leiden dat *"wanneer één persoon van een gezin aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling erkend te worden, alle gezinsleden erkend worden"*, hetgeen zij wenst te staven met een Franstalig arrest van de Raad d. d. 24 september 2012 (stuk 32). Verzoekster stelt daarbij het recht te hebben om zich bij haar echtgenoot te voegen teneinde een volwaardig gezinsleven uit te oefenen op basis van artikel 8 EVRM.

De Raad merkt op dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Waar verzoekster in deze procedure echter heeft verzocht om haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wijst de Raad erop dat het doel van deze procedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of zij bescherming nodig heeft tegen vervolgingen of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het principe van 'eenheid van familie' staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, waardoor verzoekster zich niet zonder meer kan steunen op de toekenning van de vluchtelingenstatus aan haar echtgenoot teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Verzoeksters verwijzing naar artikel 8 van het EVRM is evenmin relevant. De bevoegdheid van de Raad beperkt zich in het kader van het voorliggende geding tot het al dan niet toekennen van de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, zonder dat er uitspraak gedaan wordt over een verwijderingsmaatregel, wat de Raad ter zake niet toelaat om tot een beoordeling van een schending van artikel 8 EVRM over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr.181.984). Het Franstalige arrest dat verzoekster ter staving van haar stelling bijvoegt vermag hieraan geen afbreuk te doen, gezien de rechtspraak van de Raad niet over precedentswaarde beschikt.

2.3.5. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.3.6. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER